

אזיר שטיינר ונ.ז. 22367577
על-ידי ב"כ עו"ד אמנון בן-דרור ואח'
מרחוב ויצמן 4 תל-אביב 64239,
טל. 03-6958163, פקס. 03-6958165.

המערער:

1. צבא הגנה לישראל
כאמצעות אכ"א פרט, ענף תכנון
שכר גימלאות ד.צ. 02145 צו"ל.

המשיבים:

2. מירב מייזל
3. ענת מייזל
4. מיכל מייזל - קטינה
המשיבות 2 ו-3 ע"י ב"כ עו"ד ד. שפר
מרחוב דרך ויט 11 חיפה 34631.

ט ע ז ין

1. הגנת אלוף משנה דודן מייזל ויל שירת בצה"ל כו ופא ופטר ביום 21.11.91.
המערער - אזיר שטיינר - והמנות היו בעמותת כבני וג לכל דבר במשך כשבע שנים שקדמו למותו של המנוח.
המנוח הותיר אחריו צאצא בן המנוח וכשלוש בנותיו.
בקשת המערער לזכיר בו ב"ש"ו " לעיין בחוק שירות הקבע (גימלאות) (נוסח משולב) והמשמית - 1985, דיונה ומכס הערער.
2. לפי בקשת המשיב צורמו כמשיבות נוספות שלוש בנותיו של המנוח.
וגן קצר לאחר צירוף, ביום 16.10.94, הגיעו הבנות והמערער לכלל הסכט, בו נקבע בין השאר כי "המשיבות הנוטפות אינן חולקות על העובדות הכתב הערער ודואות בחיב און הגשת הערער".
3. יודג כי גם המשיב 1 אינו חולק על העובדות הנטענות על ידי המערער.
המחלוקת כולה נומקדת בשאלת המשפטיות אם אותו דין חול על "דועים בציבור" מבני מין שונה חל גם על "דועים בציבור" בני אותו מין. בגולים אחרות, האם יש לזכיר במערער כידועו בציבור של המנוח לעיין בחוק ונזק ונזק.
4. דונה עלי שבמערע זה בו נכתב פסק הדין קנה לו עקרון שוויון חממים מקום של קבע במשפטו הערעתי ובתפישתו עולמו. עקרון השוויון ומניעת הפליה על רקע מני מוצא לו ביטוי נאות בהקנתו החל מכגילת העצמאות, דרך פסקי דין רבים של בית הדין הגבוה לצדק ועד לזק יסוד, כבוד האדם והחירונו ופסק דינו של בית המשפט העליון בבג"צ 721/94 אל על מייזל אויר לישראל ק"מ נגד יונתן דנילוביץ ואח' ונומר על כך כבי השופט (כתוארו אז) ברק:

"השוויון נשחזר ע"ד יסוד במשפט הישראלי. "הוא כמשתה אמו של המשנהר
העוקני שלנו כולו"..... והוא "נמחזתו ומאופיו של מנינו ישראל... יחכלל
שלפי אין מפלים בין אדם לאדם נוסעמי גוע, מין, לאום, עדו, ארץ מוצא, דת
השקפה או מעמד חברתי הוא עקרון יסודי וזקוני, השלוב ושורר בתפישות
חיסוד המשפטיות שלנו ומנוחה חלק כלוני נפרד מוז".... "החפליה היא גוע
היוצר ונושאת קיפוח הנסכל. היא פוגמת בתחושת השייכות ובנטיאוציה
החוביית לחשותף בחיי החברה ולנרוט לוו. חברת אשר נח נוחגת הפליה איננה
חברת בריאות, ומיינו שבז נוחגת אפליה לא ווכל לזיקרא מדינה מנוקטת".

אין חולק על כך שאילו היח המערער "אישית" היח זכאי הוא לכל תוכיות טכח העובדות האמרות
הנוטכמות על חכל. עולה מכך שבמקשים לשלול את זכויותיו של המערער אך ורק בגלל חיונו גברן
ראויט לכך הדברית שזאמו על ידי השופט ברק כפרשת דנילוביץ.

"על רקע הקשר זה, ברור בעיני כי שלילתה של טובת הנאה זו מבן זוג מאותו מין, מהווה הפליה ופגיעה בשוויון. אכן, הטעם היחיד לשלילת טובת ההטאה מחבר לחיי שיתוף מאותו מין, הוא בנטייה המינית, זאת ותו-לא. שוני זה אינו רלבנטי כלל לעניין הנדון (תמיכה בתא חברתי הדוק המבוסס על חיי שיתוף)".

6. תכלית החוק הנדון היא להבטיח את שאיריו של מי שנפטר לאחר שירות בצבא הקבע. הבטחה זו מיועדת הן לבן זוג שעבר את תהליך הנישואין כדת וכדין והן לבן זוג שהוא בבחינת "ידוע בציבור" ללא נישואין. החוק מכיר בצורך להבטיח את מי שנותר בחיים בעקבות חיים משותפים בינו ובין מי שנפטר. כל הנתונים הללו מתקיימים ביחסים שבין המערער ובין המנוח. מדוע, אם כן, ייגרע חלקו של המערער. מדוע אין לראות את החוק כמכוון גם אליו, שכן הנחת היסוד שלנו חייבת להיות שאין ליחס למחוקק כוונה לפגוע בעקרון השוויון האמור.

7. אם אכן מדובר בדין מפלה, שביקש להפלות בין בני זוג ממינים שונים לבין בני זוג מאותו מין, הרי יחולו עליו דבריו של השופט ברק בפרשת דנילוביץ לאמור:

"כל כן דין נתון יוצר הפליה כאשר שני בני אדם, השונים זה מזה (חוסר שוויון עובדתי) מטופלים על די הדין באופן שונה מבלי שהשוני העובדתי שביניהם יש בו כדי להצדיק טיפול שונה בנסיבות העניין. ביסוד הפליה מונח, אפוא, גורם השרירות, חוסר הצדק וחוסר הסבירות".

אם אכן צודק המשיב בפרשנות שהוא מבקש להעניק לחוק, לפיו כוונת הכתוב ליחסים בין בני זוג מין שונה, הרי שלפנינו דין הנגוע ב"שרירות, חוסר צדק וחוסר סבירות", ודין כזה אינו מתיישב, לא עם תפישת עולמנו החוקתית בכללותה ולא עם חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו", במיוחד.

8. כשלעצמי נוטה אני לפרשנות המקובלת על המערער לפיה ניתן, מכוח פקודת הפרשנות, לראות את החוק כחל באותה מידה הן על גבר והן על אשה לרבות יחסים בין בני אותו מין. כפי שקבע השופט ברק בבג"צ 153/87 שקדיאל נגד השר לענייני דתות ואחי' נפד"י כדרך מבי' חלק שני עמ' 221, בעמ' 274 "בין שני פירושים אפשריים, עלינו לבחור באותו פירוש המבטיח בצורה האופטימלית את השוויון, ועלינו לדחות אותו פירוש הנוגד את השוויון".

לפיכך ולאור האמור לעיל הריני מגיע למסקנה כי דין הערער להתקבל.

5.12.96 ש. אלוני שופט (בדימוס) אב"ד. (א) אב"ד טל"ן - טל"ן 103

(א) אב"ד טל"ן (א) יציק בינה

9.1.97
F:STPSAKDEN:001
30